

שבועות י

עניין: ר"ח נמי איקרי מועד

פרי צדיק ר"ח מנחם אב

[א] **איתא** בנמי (פסחים ע"ז.) דר"ח איקרי מועד כדאב"י וכו' דכתיב קרא עלי מועד וכו'. ולא מלינו בשום מקום דר"ח איקרי מועד רק מחמת שלומדים מר"ח אב ומנה ילפין דשעירי ר"ח קריבין בטומאה דדרשין במועדו ואפי' בטומאה. והענין דמועד מלשון אשר אועד לכם שמה שבזהמ"ק ה"י השאלת השכינה וכתיב השוכן אתם בחור עומאמס ודרשו אפי"פ שהם עמא"ס שכינה ביניהם וכן הוא בכל ימי חג ומועד. ובר"ח לא מלינו בהורה שיהי' נקרא מקרא קודש רק בלשון חז"ל מלינו (ר"ה כ"ד.) שנקידוש החודש ראש ב"ד אומר מקודש וכל הפס ענין אחריו מקודש מקודש. והיינו מפני שבטעם עדיין סמון וגנוז בו הקדושה ולא ניכר עוד. רק לפתיד כשיהי' אור החמה שבעתים כאור שבעת הימים כמו שהי' בשעת הנריאה קודם שנגזר האור והירח יקבל האור מהחמה. ומה שהי' לחממים בארה דר"ח יש בו ג"כ קדושה ואיקרי מועד. וזה פיקרו בחודש זה דאיתא ב"ס יציר המליך אות ט' בשמיטה וכו' ואב בשנה וכו' וא"י (ב"ק ר"ס.) הרואה ט' בחלומו סימן יפה לו וכו' הואיל ופסח בו הכחוש לטובה חללה שמצאשית עד וירא אלהים את האור כי טוב לא כתיב ט'. והחודש זה נברא בליל ט' שמורה על האור כי טוב אף שבחידש הזה ט' על הגוון הסיף שנחשב בו ב' המקדשים שנקראו אורו של עולם וכמו"ש (ב"ב י"א.) ילך ויעסוק באורו של עולם דכתיב ונאורו וכו'. אך הוא ע"פ מ"ש בזהמ"ק (הקדמה ג'.) על אות ט' טובך סתים בננוך ולפון בננוך הפ"ד מה רב טובך אשר לפנת וגו' וזהו רק בטעם הדומה ללילה אבל כשיתקון ע"י דוד המע"ה שהוא מרכבה למדת מלכות וכתיב ב"י חיים שאל ממך ואות ט' מורה על חיים (ומ"כ קני"ב א') ולכן בעיר לו שולט שם אות זה לא שליש ב"י מלאכה דמזמא וא"ל לא יב"י לילה שיהי' אור הלכנה כאור החמה ויהי' כמו יום בטעם וזהו וזה יתחדש בכל חודש וא"ל יתגלה קדושת החודש דאיקרי ג"כ מועד. ולכן

יערות דבש ח"ב דרוש ז

בשאר פורענות ברחמיו המרובים, רק הואיל היום ההוא מוכן בלאו הכי לפורעניות, ויום קלקלה אין בו חנינה, ולכך היום גורם, שבאף וחימה עשה ה' שפטים וגזר עליהם חורבן וגלות, וזהו מאמר תלינן קלקלה במקולקל, שהיום גורם:

אך לפי זה יש להבין, דהא הגמרא הקשה כי תחשוב ארבעים יום לא מלאו ט' באב, ומשני תמוז דהאי שתא מלוי מליא, דכתיב קרא עלי מועד לשבור בחורי, וקשה הלא דרכיו חסד ורחמיו מרובים ולא תמו חסדיו עם ישראל, וקורא הדורות מראש לחשוב מחשבות לבל ידח ממנו נדח ולדבר טוב על עמו, למה המציא ועיבר תמוז, כדי שיקרה ביאת מרגלים בט' באב, ויהיה יום קלקלה לגרום גלות וחורבן בית המקדש, ולא הניח סדרן וקביעת חדשים כסדרן בכל שנה ושנה תמוז היה חסד, וא"כ יהיה מקלע ביאת מרגלים ביו"ד אב, ולא יהיה קלקלה ולא יהיה עונש לישראל, ולא יחרב הבית, וכי ח"ו חדי קב"ה בפורענות של ישראל:

עיני שמואל

וכבר ביארו המפרשים, דבאמת ביום אחר לא היה ראוי בהמ"ק ליחבר, דאף שהעונות גרמו מאוד, עכ"ז היה יכול להענישם בעונש אחר, אבל כיון שיום ההוא היה כבר מקולקל, לכך בהגיע אותו היום, לא גבר החסד להענישם בעונש אחר, רק מחמת עצומו של יום שהיה מוכן לפורעניות, נחרב בהמ"ק ג"כ, עיין יערות דבש ח"ב דף לג, אך עדיין הקשו בזה דלמה עשה זאת הקב"ה לעבר לתמוז, כדי שיקרה ביאת המרגלים בט' באב, ועי"ז יהיה נחרב בהמ"ק, לא יעבר את תמוז ולא יגיע יום ט' אב ביאת מרגלים, ולא יהיה נחרב בהמ"ק. אך הטעם פשוט, דבאמת זה היה לטובת ישראל ששפך חמתו על עצים ואבנים, ולולי זאת היה נגזר על ישראל כליה חלילה, לכך עיבר לתמוז כדי שיתכפרו בחורבן בהמ"ק.

בן יהוידע

דף יו"ד ר"ח נמי איקרי מועד. הנה מלמד שלעתיד יהיו כל ר"ח מועדים גמורים אחר גמר מיקון עון העגל כנודע, הנה גם לעת עתה איכא טעמא לקראו מועד בשביל שקציעות המועדים תלוים בו: